

Visita d'un grup de Vilanova i la Geltrú, 9 de maig de 1980

Homenatge 1979

TV3, es va parlar en diferents teletrotícies, primer de la seva mort i després, de l'enterrament.

El fervor sardanista cap a Mas i Ros no s'ha apagat 25 anys després de la seva mort ja que segons la Federació Sardanista de Catalunya, està en el segon lloc en el rànquing de les sardanes més tocades, només superades per Ricard Viladesau. Val a dir també que la sardana *Tossa bonica* s'ha venut 200.000 vegades sumant tots els discos on hi surt. Com a anèdota, s'han venut drets d'autor per fer discos amb les sardanes *Centenària* i *És la Margarida* a Txèquia i Portugal. Finalment, mencionem que una orquestra filharmònica de 150 músics va tocar la sardana *Tossa bonica* a Sidney i es va enregistrar en un CD recopil·latori amb motiu dels jocs olímpics de la ciutat australiana.

CURIOSITATS

A tall d'anècdotes, Jaume Mas explica que va acompanyar el seu pare a Madrid per demanar a la societat general d'autors els diners que creia que li pertocava per la venda de les seves composicions. De la visita no en van treure gaire res però recorda com en els tres anys següents el sergent de la Guàrdia Civil el va acompanyar en els aplecs de la sardana. El seu fill sospita que la seva popularitat devia crear recel a les autoritats franquistes.

Coses del Franquisme, Jaume Mas mostra algunes de les sardanes que van entrar en el registre de la propietat intel·lectual amb els noms lleugerament modificats. Així doncs, les composicions *Sant Jordi*, *Petits dansaires*, *Gentil puntaire*, *Llaminera* i *Hereu Riera* van

ser rebatejades amb els següents noms: *San Jorge*, *Danzarines*, *Gentil encajera* i *Hereadero Riera*. Apuntem, finalment que, malgrat la seva passió per la sardana, no va tocar mai en cobla ja que ell només sabia tocar el piano. Molt rares van ser també les vegades en què se'l va veure ballar. "No en sé de ballar, jo", deia. Una cama trencada que es va enguixar malament i que el va deixar coix hi devia tenir força a veure. Sí que va pertènyer a l'Agrupació de Sardanistes de Caldes i en va ser tresorer.

Han passat ja 25 anys però el record del Mestre Francesc Mas i Ros és encara present en els balladors de sardanes i en les persones que el van conèixer personalment. El seu bon caràcter i les ganes d'ajudar els altres van fer que, segons diu el seu fill, "fos tan bon compositor com persona". ■